

Dorul de acasă

Marian Malciu

Expresia „**Dor de-acasă**” m-a dus cu gândul, pentru început, la un aspect oarecum străin mie. Străin pentru că am avut senzația că dorul de casă poate fi doar o stare de spirit a celor plecați departe de localitatea în care își au domiciliul, în alte zone ale patriei ori în alte țări sau continente, date fiind anumite împrejurări ori alegeri personale, cu motivații adânci, conjuncturale, fie ele de natură politică, religioasă, socială, intelectuală, materială sau sentimentală. Ideea ori propunerea de a scrie un material despre „dorul de-acasă” m-a provocat și, mai mult decât atât, m-a surprins, pentru că am descoperit înlăuntrul meu o stare latentă de dor nelămurit, care a fost stârnit la simpla pronunțare a expresiei mai sus amintite.

Așadar, meditând atent, am avut senzația că și în mine există dorul de acasă, dorul de locul copilăriei mele cu tot ce presupune acest areal: părinți, frați, primii prieteni, jocurile copilăriei, bătătura casei cu ceea ce înseamnă aceasta. Și cum să nu-ți alerge gândurile spre văi și poieni, spre râul în care te-ai bălăcit până ai învățat să înoți, spre anumite întâmplări menite să aibă un rol

determinant în alegerea viitorului? Și cum să nu-ți amintești mireasma de izmă pe care mama o semăna cu multă grijă în fața casei printre atâtea alte flori ce ne înseninau diminețile prin curcubeul culorilor ce ni se dezvăluiau generoase dinaintea privirilor? Firește, este un dor purtat permanent, mai mult sau mai puțin conștient, în suflet, este un dor exprimat sau nu, este acel ceva care nu te lasă să uiți de unde ai plecat, nu-ți permite să dai uitării locul în care ai văzut pentru prima oară lumina soarelui, lumina dragostei din ochii părinților și ai bunicilor, lumina învățaturii primite de la primii dascăli, lumina iubirii descoperite în primele idile ale vieții. Este un dor înălțător, un dor care te ajută, adeseori, să supraviețuiești, să nu te lași înfrânt de vicisitudinile vieții, să lupți și să mergi mai departe. Este dorul care te duce în cele mai frumoase locuri și momente ale copilăriei pentru a te reîncărca sufletește cu energiile curate de atunci... Zâmbind, îmi amintesc cu drag de casa bătrânească, de curtea mare și de grădina prin care trebăluam cu sarcini precise, orânduite de mama ori de tata, potrivit vârstei pe care o aveam, de acea grădină prin care cutreieram pentru a-mi împlini toate plăcerile ori pentru a mă ascunde de părinți să nu mă cheme pentru alte sarcini, care nu se mai terminau, parcă, niciodată. Cum să nu-mi amintesc de acea grădină din care evadam printr-o spărtură făcută de mine în gardul de sârmă și lăstăriș, hoțește, în mare secret, pentru a mă juca în râul și în balta din vecinătate cu ceilalți copii de vârsta mea, vecini sau veniți mai de departe să culeagă lintiță pentru rațe ori să spele animale și preșuri...? Doamne, ce minunate clipe trăiam atunci! Mă făceau să uit că a venit ora mesei și că nu am terminat

treburile de care fugisem hoțeste la joacă. Mă făceau să uit de mine. Eram fericit! (...)

Dorul de-acasă îl port permanent cu mine oriunde m-aș afla. Acolo, **acasă**, unde m-am născut și am crescut, acolo unde am fost elev 11 ani și, mai apoi, am lucrat în producție câțiva ani, care m-au maturizat și m-au pregătit pentru viața de familist de mai târziu, chiar dacă aceasta s-a desfășurat departe de acele locuri, socotesc că nu este doar casa propriu-zisă și curtea sau grădina, ci este întreaga localitate în care s-au aflat toate aceste lucruri. Iar acum, trăind de ani buni în altă localitate, dorul acela mă strigă și mă îndeamnă să merg periodic acolo, **acasă**, pentru că acolo, în acea localitate, am petrecut, pe ultimul lor drum, ambii părinți, un frate și o soră, soția, bunicii, unchi și mătuși... Sunt mai mulți cei din pământ decât cei ce trăiesc pe pământ și pe toți i-am iubit pentru tot ce au însemnat pentru mine, acum fiindu-mi dor de ei.

Acolo sunt mormintele lor și acolo ei mă așteaptă să le aprind o lumânare, să le mulțumesc pentru toată dragostea ce mi-au purtat, pentru toată învățătura ce mi-au dat, atât cât s-au priceput ei, mai mult ori mai puțin, dar cu câtă grijă și dragoste au făcut-o nu se poate uita în vecii
vecilor, AMIN!

Dor de tata...

Cand sunt copiii nostri mici
Noi pentru ei suntem TATICI
Ce gingas e, si suna bine
TATICULE, mi-e dor de tine!

Dar anii trec si deodata
Nu mai esti TATIC, acum esti TATA
Dar si asa tot suna bine
TATA, imi este dor de tine!

Dar cresc, nu le mai esti pe plac
Din TATA, tu devii BABAC
Si vorba suna trist si gol
BABACULE, mai da-mi un pol!

Dar viata e un foc de paie
Si vrei nu vrei, ajungi TATAIE
Iar vorba ta, in ras e luata
TATAIE, ia mai las-o balta!

Si-n anii care-ti mai raman
Te vor numi doar AL BATRAN
Si vorba lor te nauceste
BATRANE, ce-ti mai trebuieste?

Copile, tu sa ai stiinta
Am fost un tata cu credinta
Si din putin, de-a fost sa fie
Eu am rabdat, si ti-am dat tie

Dar fa-mi, te rog, o bucurie
La cimitir, de vii la mine
Sa-mi zici ca in copilarie
TATICULE, mi-e dor de tine!

[1][1] Octavian Lutaş, *Zodia Leopardului*, Editura Albatros, 1985.

[1][1] Constantin
Noica,
„Introducere la
dor, în „Cuvânt
împreună
despre rostirea
românească”,
Editura
Humanitas,
1996., p.247

FILIP CONSTANTIN: Privesc la unele dintre aceste fotografii, și mă năpădesc amintirile copilăriei: mirosul de iarbă proaspăt cosită, căzută în roua dimineții, soarele roșiatic ivindu-se falnic de după deal, momentul acela de liniște sufletească; vacanțele de vară în care, copiii fiind, hoinăream zi de zi, fără a avea grija zilei de mâine; mirosul de fân uscat, care te ademenește să te așezi și să intri în lumea viselor, atâtea amintiri frumoase. Păcat că acum putem fi acolo, acasă, doar prin amintiri și fotografii, din cauza celor ce își bat joc de țara asta frumoasă! Multumesc, Da Dobrean, pentru inițiativele și activitățile susținute și să o țineți tot așa în continuare.

[2][2]Constantin Noica, „Revenirea la dor și despărțirea de el”, în op. Cit., p. 388-389

[3][3]Constantin Noica, „Despărțirea de cuvinte”, în op. Cit., p. 393
